

Vaststellen van hersendood en de relatie met de dood van de mens

Pope John Paul II
14 december 1989

Address to the Working Group on 'The Determination of Brain Death and its Relationship to Human Death'

Distinguished Friends,

1. It is always a pleasure for me to meet the men and women of science and culture who come together under the auspices of the Pontifical Academy of Sciences for an exchange of ideas and experiences on subjects of the highest interest for the advancement of knowledge and the development of peoples. Today I am happy to greet you at the close of this gathering during which you have considered the serious problems connected with defining the moment of death, a topic which the Academy decided to take up as part of a research project begun at a study week in 1985. It is also a source of satisfaction that this present meeting has been arranged in cooperation with the Congregation for the Doctrine of the Faith. This in itself indicates the importance which the Holy See attaches to the subject under discussion.

In order to be as fruitful as possible, the Church's action in and on behalf of the world derives much benefit from an ever increasing and more profound knowledge of man, of the situations in which he finds himself, of the questions he asks himself. While it is not the Church's specific role to advance knowledge of a strictly scientific nature, she cannot ignore or neglect issues which are closely related to her mission of bringing the Gospel message to the thought and culture of our times. [1: Cf. Concilium Vaticanum II, Gaudium et Spes, 1-3.]

This is particularly so when it is a question of defining the rules which should regulate human conduct. Human action affects concrete and temporal reality. Therefore the values which should inspire human conduct must reckon with that reality, with its possibilities and its limits. If the Church is to fulfil her role as the guide of consciences and not disappoint those who seek light in her, she must be well informed about this reality, which provides immense scope for positive new scientific and technical discoveries and achievements, while also involving advances which are sometimes disturbing and not infrequently perplex the human conscience.

2. This is especially the case when the reality in question is human life itself in relation to its beginning and temporal end. Life, in its spiritual and somatic unity, commands our respect. [2: Cf. Ibid., nn. 14, 27.] Neither individuals nor society are permitted to endanger life, whatever the benefits that might possibly accrue as a result.

The value of life springs from what is spiritual in man. The body too receives from the spiritual principle - which inhabits it and makes it what it is [3: Council of Vienna, Constitutio 'Fidei Catholicae', Denzinger-Schoenmetzer, Enchiridion Symbolorum, n. 902.] - a supreme dignity, a kind of reflection of the Absolute. The body is that of a person, a being which is open to superior values, a being capable of fulfilment in the knowledge and love of God. [4: Cf. Gaudium et Spes, nn. 12, 15.]

When we consider that every individual is a living expression of unity and that the human body is not just an instrument or item of property, but shares in the individual's value as a human being, then it follows that the body cannot under any circumstances be treated as something to be disposed of at will. [5: Cf. Ibid., n. 14. 6 Cf. Ibid., nn. 27, 51.]

3. One cannot make the body a mere object of experimentation with no other norms than those of scientific research and technical capacity. However interesting or even useful certain kinds of experimentation may appear, however technologically possible they may now be, anyone with a true understanding of values and human dignity will immediately recognise that even an apparently promising avenue of experimentation must be abandoned if it involves the degradation of man or the deliberate termination of his earthly existence. In the long run, apparent benefits of this kind would be of an illusory nature. [6: Cf. *ibid.* 27. 51.] Thus, some form of renunciation on the part of scientists and researchers is called for. It may seem unreasonable to admit that a feasible and promising experiment should be hindered by moral imperatives, especially when it is almost certain that other people, who feel less bound by ethical restraints, will in any case carry out the same research. But is this not the case with all moral imperatives? And are not those who remain faithful to such imperatives often considered as naive and treated as such?

Here the difficulty is even greater because a prohibition made in the name of respect for life seems to conflict with other important values: not only the value of scientific knowledge, but also values connected with the concrete good of humanity, such as the improvement of living conditions, health, the relief or healing of illness and suffering, etc. This is the very problem you are considering. How does one reconcile respect for life – which forbids any action likely to cause or hasten death – with the potential good that results for humanity if the organs of a dead person are removed for transplanting to a sick person who needs them, keeping in mind that the success of such an intervention depends on the speed with which the organs are removed from the donor after his or her death?

4. At what moment does that which we call death take place?

That is the crux of the matter. In essence, exactly what is death? As you know, and as your discussions have confirmed, it is not easy to reach a definition of death which can be understood and accepted by all. Death can mean decomposition, disintegration, a separation. [7: Cf. John Paul II, *Salvifici Doloris*, n. 15; *Gaudium et Spes*, n. 18.] It occurs when the spiritual principle which ensures the unity of the individual can no longer exercise its functions in and upon the organism, whose elements, left to themselves, disintegrate.

This destruction does not of course affect the entire human being. Christian faith – and it is not alone here – affirms the continuation of man's spiritual principle beyond death. However, this state of 'beyond' – for those who do not have faith – is without a clear face or form, and everyone feels anguish when confronted by a separation which so brutally contradicts our will to live, our wish to exist. Unlike animals, man knows that he must die and he perceives this as an affront to this dignity. Although in the flesh he is mortal, he also realises that he ought not to die, because he carries within himself an openness, an aspiration towards the eternal.

Why does death exist? What is its meaning? Christian faith affirms that there is a mysterious link between death and moral disorder or sin. Yet at the same time, faith imbues death with a positive meaning because it has the resurrection as its horizon. It shows us the Word of God who takes on our mortal condition and offers his life in sacrifice for us sinners on the Cross. Death is neither a simple physical consequence nor a mere punishment. It becomes the gift of self for the sake of love. In the Risen Christ we see death definitively conquered: 'death has no more dominion over him'. [8: Rm 6:9.] The Christian also confidently looks forwards to regaining his own personal totality, transfigured and definitively possessed in Christ. [9: Cf. 1 Co 15:22.]

Such is death seen through the eyes of faith. It is not so much an end of living as an entry into a new life, a life without end. If we freely accept the love which God offers us, we will have a new birth in joy and in light, a new dies natalis.

This hope does not however prevent death from being a painful separation, at least as it is experienced at the

ordinary level of awareness. The moment of this separation is not directly discernible, and the problem is to identify its signs. How many questions emerge here, and how complex they are! Your reports and your discussions have emphasised this fact, and have provided valuable elements for a solution.

5. The problem of the moment of death has serious implications at the practical level, and this aspect is also of great interest to the Church. In practice, there seems to arise a tragic dilemma. On the one hand, there is the urgent need to find replacement organs for sick people who would otherwise die or at least would not recover. In other words, it is conceivable that in order to escape certain and imminent death a patient may need to receive an organ which could be provided by another patient, who may be lying next to him in hospital, but about whose death there still remains some doubt. Consequently, in the process there arises the danger of terminating a human life, of definitively disrupting the psychosomatic unity of a person. More precisely, there is a real possibility that the life whose continuation is made unsustainable by the removal of a vital organ may be that of a living person, whereas the respect due to human life absolutely prohibits the direct and positive sacrifice of that life, even though it may be for the benefit of another human being who might be felt to be entitled to preference.

Even the application of very certain principles is not always easy, for the confrontation with opposite demands clouds our imperfect vision and therefore our perception of the absolute values which depend neither on our vision nor on our emotions.

6. In such conditions two tasks need to be addressed.

Scientists, analysts and scholars must pursue their research and studies in order to determine as precisely as possible the exact moment and the indisputable sign of death. For, once such a determination has been arrived at, then the apparent conflict, between the duty to respect the life of one person and the duty to effect a cure or even save the life of another, disappears. One would be able to know at what moment it would be perfectly permissible to do what had been definitely forbidden previously, namely, the removal of an organ for transplanting, with the best chances of a successful outcome!

Moralists, philosophers and theologians must find appropriate solutions to new problems and to new aspects of age-old problems in the light of new data. They must examine situations which were previously inconceivable and which have therefore never before been assessed. In other words, they must exercise what the moral tradition defines as the virtue of prudence, which presupposes moral rectitude and faithfulness to the Good. This virtue makes it possible to assess all the factors and values involved according to their respective importance. It guards against facile solutions or solutions which, in resolving a difficult case, surreptitiously introduce false principles. Thus the acquisition of new data can stimulate and refine moral reflection, just as, by contrast, moral demands which seem perhaps to scientists to restrict their freedom may be and indeed often are an incentive to further fruitful research.

Scientific research and moral reflection must proceed side by side in a spirit of mutual help. We must never lose sight of the supreme dignity of the human person whose well-being research and reflection are called to serve, and in whom the believer recognises nothing less than the image of God himself. [10: Cf. Gn 1:28-29; Gaudium et Spes, n. 12.]

Distinguished friends, may the Spirit of Truth assist you in your difficult but necessary and most valuable research. I thank you for your cooperation with the Pontifical Academy of Sciences, which seeks to foster interdisciplinary dialogue and a wide exchange of information in fields of human endeavour which involve moral choices and responsibilities of the utmost importance for the well-being of the human family. May God bless you abundantly!

Over levensverlenging en het moment van de dood

Toespraak tot twee werkgroepen van de Pauselijke Academie van Wetenschappen

19 oktober 1985
H. Paus Johannes Paulus II

1. Dames en heren,

Ik richt een allerhartelijkst welkom tot u allen. En ik verheug mij met de Pauselijke Academie van Wetenschappen en haar vermaarde voorzitter, prof. Carlos Chagas, erin te zijn geslaagd twee groepen van zo voortreffelijke geleerden te hebben samengebracht om zich te bezinnen op de thema's 'De kunstmatige verlenging van het leven en de bepaling van het nauwkeurige moment van de dood' en 'De wisselwerking tussen parasitische ziekten en voeding'.

Op de gespecialiseerde gebieden, welke deze thema's omvatten, geven de mannen en vrouwen van de wetenschap en geneeskunde nog een ander bewijs van hun verlangen om voor het welzijn van de mensheid te werken. De Kerk is in deze taak met u verbonden, want ook zij tracht de dienaar van de mensheid te zijn. Zoals ik in mijn eerste encycliek Redemptor Hominis heb gezegd: 'De kerk mag de mens niet in de steek laten wiens 'bestemming', dat wil zeggen wiens uitverkiezing, roeping, geboorte en dood, heil of verwerping, bijzonder nauw en onverbrekkelijk met Christus zijn verbonden'. (1)

2. Uw aanwezigheid herinnert mij aan de Evangelieparabel over de barmhartige Samaritaan, die zorg droeg voor een ongenoemd man die door rovers van alles was beroofd en gewond was achtergelaten langs de weg. De gestalte van die barmhartige Samaritaan zie ik weerspiegeld in ieder van u, die door middel van de wetenschap en geneeskunde uw hulp biedt aan onbekende lijdens, zowel onder mensen in volle ontwikkeling als het leger van personen, getroffen door ziekten die door ondervoeding zijn veroorzaakt.

Voor de christen hebben leven en dood, gezondheid en ziekte een nieuwe betekenis door de woorden van de heilige Paulus: 'Niemand onzer leeft voor zichzelf en niemand sterft voor zichzelf. Zolang wij leven, leven wij voor de Heer, en sterven wij, dan sterven wij voor de Heer. Of wij leven of sterven, de Heer behoren wij toe' (Rom. 14, 17-18).

Deze woorden hebben grote betekenis en bieden hoop voor ons die in Christus geloven; ook niet-christenen die de kerk hoogacht en met wie zij wenst samen te werken, begrijpen dat er binnen het mysterie van leven en dood waarden liggen, die alle aardse schatten te boven gaan.

3. Wanneer wij het thema benaderen, dat u in uw eerste groep hebt behandeld, 'De kunstmatige verlenging van het leven en de bepaling van het nauwkeurige moment van de dood', dan doen wij dat met twee fundamentele overtuigingen, namelijk: leven is een schat; de dood is een natuurlijk gebeuren.

Daar leven inderdaad een schat is, is het passend dat wetenschappers het onderzoek bevorderen, dat het

menselijke leven kan versterken en verlengen en dat artsen goed zijn geïnformeerd over de meest geavanceerde wetenschappelijke middelen, die voor hun op het gebied van de geneeskunde ter beschikking staan.

Natuurgeleerden en artsen zijn geroepen hun bekwaamheid en krachten in dienst te stellen van het leven. Zij mogen het nooit om de een of andere reden of in een of ander geval onderdrukken. Voor allen die een diep besef hebben van de verheven waarde van de menselijke persoon, niet-gelovigen evenzeer als gelovigen, is euthanasie een misdaad waaraan op geen enkele manier mag worden meegewerkt of zelfs mee ingestemd. Natuurgeleerden en artsen mogen zichzelf niet beschouwen als heren van het leven, maar als deskundige en edelmoedige dienaren ervan. Alleen God die de menselijke persoon met een onsterfelijke ziel schiep en het menselijk lichaam verlostte met de gave van de verrijzenis, is de Heer van het leven.

4. Het is de taak van de artsen en verpleegkundigen de zieken de behandeling te geven, welke hen zal helpen genezen en welke hen zal helpen hun lijden met waardigheid te dragen. Zelfs als zieken ongeneeslijk zijn, zijn zij nooit ongeschikt voor behandeling; welke hun toestand ook is, zij moeten passend worden verzorgd.

Onder de nuttige en geoorloofde behandelingsvormen bestaat het gebruik van pijnstillers. Hoewel sommige mensen lijden zonder verzachting kunnen verdragen, vermindert pijn voor de meesten hun morele krachten. Wanneer men evenwel het gebruik ervan beschouwt, moet men de leer in acht nemen welke vervat ligt in de verklaring, die op 4 juni 1980 is uitgegeven door de Congregatie voor de Geloofsleer: 'Toch vereisen die pijnstillende middelen waardoor de zieken hun bewustzijn verliezen, een bijzondere beschouwing. Het is namelijk van groot belang dat de mensen niet alleen aan hun morele verplichtingen en voorschriften kunnen voldoen, maar ook dat ze welbewust Christus tegemoet kunnen gaan'. (2)

5. De geneesheer is niet de heer van het leven, maar hij is ook niet degene die over de dood beslist. De dood is een onontkoombaar feit van het menselijk leven en het gebruik van middelen om haar te vermijden moeten rekening houden met de menselijke omstandigheden. Ten aanzien van het gebruik van gewone en buitengewone middelen sprak de Kerk zich in de volgende bewoordingen uit in de verklaring, welke ik zojuist heb vermeld: 'Als andere middelen niet voldoende zijn, mag men met toestemming van de zieke middelen aanwenden die de jongste ontdekkingen van de medische wetenschap hebben opgeleverd, ook al zijn die nog niet voldoende experimenteel bewezen en houden ze nog een zeker risico in ... Eveneens is het met toestemming van de zieke geoorloofd het gebruik van die middelen te staken, telkens wanneer er geen hoop meer is op een goede afloop. Maar om dat besluit te nemen moet rekening worden gehouden met het terechte verlangen van de zieke en zijn familie alsmede met de mening van in de kwestie ervaren artsen ... Het is ook geoorloofd zich tevreden te stellen met de gewone middelen die de medische wetenschap kan verschaffen. Daarom kan aan niemand de plicht worden opgelegd een geneeswijze aan te wenden die, ofschoon reeds in gebruik, toch nog niet zonder gevaar is of al te lastig ... Wanneer de dood, die door geen geneesmiddelen tegen te houden is, op handen is, is het in geweten geoorloofd het plan op te vatten aan de verzorgingswijze te verzaken, die slechts een hachelijk en smartvol rekken van het leven zou betekenen, zonder evenwel de gewone zorgen na te laten die men in dergelijke gevallen aan een zieke verschuldigd is'. (3)

6. Wij zijn u dankbaar, dames en heren, de wetenschappelijke problemen rond de poging het moment van de dood nauwkeurig te bestuderen. Kennis van deze problemen is wezenlijk om met een oprecht moreel geweten te beslissen over de keuze van gewone en buitengewone vormen van behandeling en zich in te laten met de belangrijke morele en juridische aspecten van transplantaties. Het helpt ons ook in de verdere overweging of thuis of het ziekenhuis de meest geschikte plaats is voor de behandeling van de zieke en vooral van de ongeneeslijke zieke.

Het recht een goede behandeling te ontvangen en het recht met waardigheid te mogen sterven vragen thuis en

in het ziekenhuis menselijke en materiële middelen, die het gemak en de waardigheid van de zieke waarborgen. Het mag zieken en vooral stervenden niet ontbreken aan de genegenheid van hun gezinnen, de zorg van de artsen en verpleegkundigen en de steun van hun vrienden.

Behalve alle menselijke vertroosting kan niemand de enorme steun ontgaan, welke de stervenden en hun gezinnen wordt geboden door het geloof in God en de hoop op het eeuwig leven. Ik zou daarom de ziekenhuizen, artsen en bovenal alle verwanten willen vragen, vooral in het huidige secularisatieklimaat, het voor de zieke gemakkelijk te maken tot God te komen, daar zij in hun ziekte nieuwe vragen en verlangens ervaren, die alleen in God een antwoord kunnen vinden.

7. In veel gebieden van de wereld is de kwestie, welke u bent beginnen te bestuderen in uw tweede werkgroep van enorm belang, namelijk de kwestie van de ondervoeding. Hier is het probleem niet alleen een gebrek aan voedsel, maar ook de hoedanigheid van het voedsel, of het al of niet geschikt is voor de gezonde ontwikkeling van de hele persoon. Ondervoeding veroorzaakt ziekten, die de ontwikkeling van het lichaam verhinderen en eveneens de groei en volle ontwikkeling van verstand en wil in de weg staan.

Het onderzoek dat tot nu toe is uitgevoerd en dat u nu met grotere nauwkeurigheid bestudeert op dit colloquium, streeft naar het vaststellen en behandelen van ziekten die verband houden met ondervoeding. Tegelijkertijd wijst het op de behoefte behandelingsmethoden toe te passen en te verbeteren, methoden die voedsel kunnen produceren met alle bestanddelen, die de geschikte menselijke bestaansmiddelen en de volle lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van de persoon kunnen waarborgen.

Het is mijn vurige hoop en gebed, dat uw besprekingen de regeringen en volkeren van de economisch meer gevorderde landen zullen aanmoedigen de bevolkingen te helpen, die het zwaarst door ondervoeding zijn getroffen.

8. Dames en heren, de katholieke Kerk die op de aanstaande wereldsynode van bisschoppen de twintigste verjaardag van het Tweede Vaticaans Concilie wil vieren, bekrachtigt de woorden die de concilievaders richtten tot de mannen en vrouwen van het intellect en de wetenschap: 'Wij konden het contact met u niet negeren. Uw weg is de onze. Uw paden lopen steeds evenwijdig aan de onze. Wij zijn de vrienden van uw roeping als beoefenaars van de wetenschap, de deelgenoten van uw inspanningen, de bewonderaars van uw veroveringen en, als het nodig is, de troosters van uw ontmoedigingen en uw mislukkingen'. (4)

Met deze gevoelens roep ik de zegeningen van God, de Heer van het leven, af over de Pauselijke academie van wetenschappen, over al de leden van deze twee werkgroepen en over uw gezinnen.

Noten

1. Paus Johannes Paulus II, Encycliek, De Verlosser van de mensen, Redemptor Hominis (4 mrt 1979), 14.
2. Curie, Congregatie voor de Geloofsleer, Verklaring over euthanasie, Iura et Bona (5 mei 1980).
3. Curie, Congregatie voor de Geloofsleer, Verklaring over euthanasie, Iura et Bona (5 mei 1980).
4. 2e Vaticaans Concilie, Overig document, Boodschap aan de mensen van het intellect en van de wetenschap (7 dec 1965).

© 1985, Archief van Kerken, pag 737-740

To the participants of the Working Groups on The Artificial Prolongation of Life and the Determination of the Exact Moment of Death and The Interaction of Parasitic Diseases and Nutrition

Pope John Paul II

19 October 1985

Ladies and Gentlemen,

1. I extend a most cordial welcome to all of you. And I rejoice with the Pontifical Academy of Sciences and its illustrious President, Professor Carlos Chagas, for having succeeded in bringing together two groups of such distinguished scientists to reflect on the themes: “The Artificial Prolongation of Life and the Determination of the Exact Moment of Death”, and “The Interaction of Parasitic Diseases and Nutrition”.

In the specialized areas encompassed by these themes, the men and women of science and medicine give yet another proof of their desire to work for the good of humanity. The Church is joined with you in this task, for she too seeks to be the servant of humanity. As I said in my first Encyclical, *Redemptor Hominis*: “The Church cannot abandon man, for his ‘destiny’, that is to say, his election, calling, birth and death, salvation or perdition, is so closely and unbreakably linked with Christ” (No. 14).

2. Your presence reminds me of the Gospel parable of the Good Samaritan, the one who cared for an unnamed person who had been stripped of everything by robbers and left wounded at the side of the road. The figure of that Good Samaritan I see reflected in each one of you, who by means of science and medicine offer your care to nameless sufferers, both among peoples in full development and among the hosts of those individuals afflicted by diseases caused by malnutrition.

For Christians, life and death, health and sickness, are given fresh meaning by the words of Saint Paul: “None of us lives to himself, and none of us dies to himself. If we live, we live to the Lord, and if we die, we die to the Lord; so then, whether we live or whether we die, we are the Lord’s” (Rom 14:7-8).

These words offer great meaning and hope to us who believe in Christ; non-Christians, too, whom the Church esteems and with whom she wishes to collaborate, understand that within the mystery of life and death there are values which transcend all earthly treasures.

3. When we approach the theme which you have dealt with in your first Group, “The Artificial Prolongation of Life and the Determination of the Exact Moment of Death we do so with two fundamental convictions, namely: Life is a treasure; Death is a natural event.

Since life is indeed a treasure, it is appropriate that scientists promote research which can enhance and prolong human life and that physicians be well informed of the most advanced scientific means available to them in the field of medicine.

Scientists and physicians are called to place their skill and energy at the service of life. They can never, for any reason or in any case, suppress it. For all who have a keen sense of the supreme value of the human person, believers and non-believers alike, euthanasia is a crime in which one must in no way cooperate or even consent to. Scientists and physicians must not regard themselves as the lords of life but as its skilled and generous servants. Only God who created the human person with an immortal soul and saved the human body with the gift of the Resurrection is the Lord of life.

4. It is the task of doctors and medical workers to give the sick the treatment which will help to cure them and which will aid them to bear their sufferings with dignity. Even when the sick are incurable they are never untreatable: whatever their condition, appropriate care should be provided for them.

Among the useful and licit forms of treatment is the use of painkillers. Although some people may be able to accept suffering without alleviation, for the majority pain diminishes their moral strength. Nevertheless, when considering the use of these, it is necessary to observe the teaching contained in the Declaration issued on 4

June 1980 by the Congregation for the Doctrine of the Faith: "Painkillers that cause unconsciousness need special consideration. For a person not only has to be able to satisfy his or her moral duties and family obligations; he or she also has to prepare himself or herself with full consciousness for meeting Christ".

5. The physician is not the lord of life, but neither is he the conqueror of death. Death is an inevitable fact of human life, and the use of means for avoiding it must take into account the human condition. With regard to the use of ordinary and extraordinary means, the Church expressed herself in the following terms in the Declaration which I have just mentioned: "If there are no other sufficient remedies, it is permitted, with the patient's consent, to have recourse to the means provided by the most advanced medical techniques, even if these means are still at the experimental stage and are not without a certain risk... It is also permitted, with the patient's consent, to interrupt these means, where the results fall short of expectations. But for such a decision to be made, account will have to be taken of the reasonable wishes of the patient and the patient's family, as also of the advice of the doctors who are specially competent in the matter.... It is also permissible to make do with the normal means that medicine can offer. Therefore one cannot impose on anyone the obligation to have recourse to a technique which is already in use but which carries a risk or is burdensome .... When inevitable death is imminent in spite of the means used, it is permitted in conscience to take the decision to refuse forms of treatment that would only secure a precarious and burdensome prolongation of life, so long as the normal care due to the sick person in similar cases is not interrupted".

6. We are grateful to you, Ladies and Gentlemen, for having studied in detail the scientific problems connected with attempting to define the moment of death. A knowledge of these problems is essential for deciding with a sincere moral conscience the choice of ordinary or extraordinary forms of treatment, and for dealing with the important moral and legal aspects of transplants. It also helps us in the further consideration of whether the home or the hospital is the more suitable place for treatment of the sick and especially of the incurable.

The right to receive good treatment and the right to be able to die with dignity demand human and material resources, at home and in hospital, which ensure the comfort and dignity of the sick. Those who are sick and above all the dying must not lack the affection of their families, the care of doctors and nurses and the support of their friends.

Over and above all human comforts, no one can fail to see the enormous help given to the dying and their families by faith in God and by hope in eternal life. I would therefore ask hospitals, doctors and above all relatives, especially in the present climate of secularization, to make it easy for the sick to come to God, since in their illness they experience new questions and anxieties which only in God can find an answer.

7. In many areas of the world the matter which you have begun to study in your second Working Group has immense importance, namely the question of malnutrition. Here the problem is not merely that of a scarcity of food but also the quality of food, whether it is suitable or not for the healthy development of the whole person. Malnutrition gives rise to diseases which hinder the development of the body and likewise impede the growth and maturity of intellect and will.

The research which has been completed so far and which you are now examining in greater detail in this colloquium aims at identifying and treating the diseases associated with malnutrition. At the same time, it points to the need of adapting and improving methods of cultivation, methods which are capable of producing food with all the elements that can ensure proper human subsistence and the full physical and mental development of the person.

It is my fervent hope and prayer that your deliberations will encourage the governments and peoples of the economically more advanced countries to help the populations more severely affected by malnutrition.

8. Ladies and Gentlemen, the Catholic Church, which in the coming World Synod of Bishops will celebrate the twentieth anniversary of the Second Vatican Council, reconfirms the words which the Council Fathers addressed to the men and women of thought and science: "Our paths could not fail to cross. Your road is ours. Your paths are never foreign to ours. We are the friends of your vocation as searchers, companions in your labours, admirers of your successes, and, if necessary, consolers in your discouragement and your failures".

It is with these sentiments that I invoke the blessings of God, the Lord of life, upon the Pontifical Academy of Sciences, upon all the members of the two present Working Groups and upon your families.

De aanduiding 'katholieke arts' verplicht tot een hoger getuigenis

Toespraak tot het wereldcongres van Katholieke artsen

H. Paus Johannes Paulus II
3 oktober 1982

Het is voor mij een reden tot grote vreugde vandaag zovele en zo befaamde vertegenwoordigers te begroeten van die verheven vorm van dienstbaarheid aan de mens, welke de medische wetenschap is, en die in deze belangrijke vergadering bijeen zijn, welke tegelijk het vijftiende congres is van de Internationale federatie van de verenigingen van katholieke artsen (FIAMC – Federazione Internazionale delle Associazioni dei Medici Cattolici) en het zestiende nationale congres van de Vereniging van Italiaanse katholieke artsen (AMCI – Associazione Medici Cattolici Italiani).

Mijn vreugde wordt nog vergroot door de bijzondere verscheidenheid en tegelijk diepe eenheid welke uw bijeenkomst kenmerken: u bent namelijk afkomstig uit alle delen van de wereld en u werkt onder de meest verschillende politieke en sociale omstandigheden en situaties, maar u bent tegelijkertijd met elkaar verbonden door het gemeenschappelijk christelijk geloof, dat uw dienst aan het leven en de mens ondersteunt en bezielt. Aan allen mijn hartelijke groet en mijn erkentelijkheid, met een bijzondere gedachte aan de velen die met toewijding en geestdrift dit congres hebben georganiseerd. Bijzondere erkentelijkheid ben ik verschuldigd aan mgr. Fiorenzo Angelini, die sedert zoveel jaren de ijverige en onvermoeibare bezieler is van de Vereniging van Italiaanse katholieke artsen en in deze omstandigheid een zeer grote hoeveelheid werk heeft verzet voor de voorbereiding van het congres, waarvan hij met inzicht elk aspect heeft verzorgd door verschillende en ingewikkelde moeilijkheden te overwinnen en daarvoor terecht waardering, instemming en deelneming ontvangt.

Geen plaats zou een betere en meer universele kijk op deze dienst aan het leven hebben kunnen bieden en versterken, waaruit ieder voorschrift van de codex van de medische plichtenleer zijn bestaansredenen put, dan Rome. Rome, dat de 'eeuwige stad' wordt genoemd, omdat het sinds altijd lijkt te leven, stelt zich open voor deze universele

horizon, welke het tot een vast en verheven verwijzingspunt maakt voor iedere beschaving.

Het onderwerp van uw congres omvat en synthetiseert het mij zo dierbare probleem van de fundamentele rechten van de mens. In alle tijden is het recht van de mens op leven erkend als een eerste en fundamenteel recht en als wortel en bron van elk ander recht.

Het leven is derhalve een van de grootste waarden, omdat het rechtstreeks neerdaalt van God, de oorsprong van ieder leven [11: Gen. 2, 7] [12: Ez. 37, 8-10]. Als levend geschapen naar het beeld van de Schepper [13: Gen. 1, 26] is de mens van nature onsterfelijk [14: Gen. 2, 7] [15: Wijsh. 2, 23]. Ik zie dat het begrip van de alomvattendheid van het leven passend wordt benadrukt in de verschillende uitspraken van het congres, in de verslagen, de mededelingen en de discussiepunten. Dat doet me genoegen, omdat ik van mening ben, dat een dergelijk standpunt van fundamenteel belang is.

Indien namelijk de dienst aan het leven de doelstelling van de geneeskunde bepaalt, kunnen de grenzen van deze dienst alleen maar worden getekend vanuit een werkelijk en algeheel begrip van het leven. Met andere woorden: de dienst waartoe u bent geroepen, moet de lichamelijke omvatten en tegelijk overstijgen, juist omdat deze het leven niet uitput.

Terwijl de bijbel herinnert aan de breekbaarheid van de menselijke situatie, kwetsbaar als een grashalm [16: Jes. 40, 6], vluchtig als een schaduw [17: Job 4, 2] [18: Job 8, 9], te verwaarlozen als een waterdruppel [19: Sir. 19, 10], benadrukt zij de onmetelijke grootte van het leven, dat zij vereenzelvigd met het goede, terwijl zij aan de zonde niet alleen de smet van de schuld toeschrijft, maar de pijn zelf van de ziekten en van de lichamelijke dood. Door de zonde heeft de mens voor zichzelf en voor zijn nakomelingen de onsterfelijkheid verloren [20: Rom. 5, 12] [21: 1 Kor. 15, 21].

Deze brede kijk op het levensbegrip wordt bekrachtigd door de wijze waarop de door Christus bewerkte verlossing wordt voorgesteld, welke wordt gezien als een terugkrijgen van het leven, een hernemen van het leven, een geven van het leven in overvloed [22: Joh. 10, 10]. De 'genade' is leven in Christus, en het leven terugvinden betekent opnieuw geplaatst worden in het scheppingsplan van God, die bij definitie 'de levende God' is [23: Deut. 5, 23] [24: Mt. 26, 63].

Terecht hebt u, illustere artsen, die bent samengekomen om de vele problemen te bestuderen die de gezondheid betreffen, daarom de nadruk gelegd op de verdediging van het leven, want in deze hoogste waarde worden de uiteindelijke redenen gevonden, welke uw betrokkenheid op de verschillende gebieden van de respectieve specialisaties rechtvaardigen. U komt de taak toe het leven te beschermen, te waken dat het groeit en zich ontwikkelt in heel de loop van het bestaan met respect voor het plan, dat de Schepper heeft ontworpen.

De toegenomen kennis van de

verschijnselen, die het leven beheersen, heeft de grenzen van de medische wetenschap grotelijks verruimd, waarvan de dienst zich beweegt naar de terreinen van de voorkomende, genezende en herstellende geneeskunde, met onuitputtelijke inspanningen om de levensvoorwaarden te regelen, te verdedigen, te verbeteren en te herkrijgen door het menselijk wezen vanaf de allereerste stadia van het bestaan te begeleiden tot aan het onvermijdelijke verval.

Vandaag staat de geneeskunde bovendien meer dan ooit in het middelpunt van het gemeenschapsleven als bepalende factor in de opvoedingsprogramma's, in de waardering van heel de mens, in de organisatie van aangepaste levensvormen, in het terugkrijgen van in gevaar gebrachte of verloren waarden, in een steeds nieuwe reden tot hoop te geven aan de mens.

De Kerk heeft vanaf haar ontstaan de geneeskunde altijd beschouwd als een belangrijke steun voor haar eigen verlossingszending ten aanzien van de mens. Vanaf de oude xenodochos tot de eerste ziekenhuiscomplexen en tot vandaag heeft de bediening van het christelijk getuigenis gelijke tred gehouden met die van de zorg voor de zieken. En zouden we niet het feit benadrukken, dat dezelfde aanwezigheid van de Kerk in de missiegebieden zich onderscheidt door een ijverige aandacht voor de gezondheidsproblemen? Dat gebeurt geenszins als een vervangende functie als aanvulling ten opzichte van de openbare instellingen, maar omdat de dienst aan de geest van de mens niet tenvolle kan worden verwezenlijkt, tenzij ze als dienst aan zijn psycho-fysieke eenheid wordt verleend. De Kerk weet heel goed, dat het lichamelijk kwaad de geest gevangen houdt, zoals het kwaad van de geest het lichaam tot slavernij brengt.

Het is overigens niet zonder betekenis dat door de Kerk gecanoniseerde heiligen – zoals Johannes de Deo en Camillus de Lellis, om vele anderen maar niet te noemen – beslissende vernieuwingen hebben gebracht op het gebied van een steeds aandachtiger en meer omvattende hulp aan de zieken. Overigens zou een aandachtige bestudering van de christelijke ascetische normen de niet bijkomstige bijdrage aan de opvoeding van de mens in de algehele zorg voor zijn fysieke en psychische gezondheid kunnen doen ontdekken. En was het niet uw collega, Alexis Carrel, die bijvoorbeeld verdedigde, dat het gebed de mens met God verzoent en met zichzelf, en wordt bevestigd als geneesmiddel voor de geest met documenteerbare gevolgen voor de algehele gezondheid van de persoon? [25: A. Carrel, La prière, Parijs 1935]

Dit in aanmerking nemend verklaarden de vaders van het Tweede Vaticaans Concilie in hun oproep aan de denkers en wetenschapsmensen met bewogen fierheid: 'Uw weg is de onze. Uw paden lopen steeds evenwijdig aan de onze. Wij zijn de vrienden van uw roeping als beoefenaars van de wetenschap, de deelgenoten van uw inspanningen, de bewonderaars en van uw veroveringen en, als het nodig is, de troosters van uw ontmoedigingen en uw mislukkingen. Ook voor u dus hebben wij een boodschap en wel deze: zet uw onderzoekingen onvermoeibaar voort zonder ooit aan de waarheid

te wanhopen ... ' [26: 2e Vaticaans

Concilie, Overig document, Boodschap aan de mensen van het intellect en van de wetenschap (8 dec 1965), 4: "Ook voor u dus hebben wij een boodschap en wel deze: zet uw onderzoeken onvermoeibaar voort zonder ooit aan de waarheid te wanhopen. Herinnert u het woord van een van uw grote vrienden, de heilige Augustinus: "Laten ...]"

Ik zelf heb in mijn recente encycliek

'Laborem Exercens' hulde gebracht aan het belang van uw taak door op het primaire recht te wijzen van ieder mens op wat noodzakelijk is voor de zorg voor zijn gezondheid en dus voor een evenredige gezondheidszorg. [27: H. Paus Johannes Paulus II, Encycliek, Op de negentigste verjaardag van de encycliek Rerum Novarum, Laborem Exercens (14 sept 1981), 19: "Na aldus de voornaamste taak omschreven te hebben die de zorg voor het verschaffen van werk aan alle arbeiders met zich meebrengt, als men de eerbied voor de onvervreembare rechten van de mens op zijn arbeid wil veilig stellen, is ...] Het doet me genoeg hier dit thema te hernemen om de plicht te bekrachtigen welke aan de medische wetenschap toekomt zich te vervolmaken om de omstandigheden 'waaronder en het milieu te verbeteren waarin die fundamentele menselijke activiteit wordt uitgeoefend, welke de arbeid is. Indien wij willen, dat de arbeid, steeds meer gepersonaliseerd wordt, moet allereerst haar gezondheid worden gewaarborgd.

Uw inspanning, edelachtbare heren, kan

niet beperkt blijven tot louter correcte beroepsuitoefening, maar moet gedragen worden door die innerlijke houding welke zeer juist 'geest van dienstbaarheid' wordt genoemd. De patiënt aan wie u namelijk uw zorgen en uw studies wijdt, is geen naamloos individu om wat de vrucht van uw kennis is op toe te passen, maar is een verantwoordelijk persoon die gevraagd moet worden deel te nemen aan de verbetering van zijn gezondheid en het bereiken van de genezing. Hij moet in de gelegenheid worden gesteld persoonlijk te kunnen kiezen en mag niet onderworpen worden aan de beslissingen en keuzen van anderen.

In deze zin komt de roep tot

'vermenselijken' van het werk van de arts en de plaatsen waar het wordt uitgeoefend naar voren. De vermenselijking betekent de afkondiging van de waardigheid van de menselijke persoon, eerbiediging van zijn lichamelijke, zijn geest, zijn cultuur. Het is uw taak te trachten steeds dieper de biologische mechanismen te ontdekken die het leven regelen om er aldus op te kunnen ingrijpen krachtens de macht over de dingen welke de Heer aan de mens heeft willen geven. Maar terwijl u dat doet, is het bovendien uw plicht voortdurend in het perspectief van de menselijke persoon en de eisen te blijven, die uit zijn waardigheid voortvloeien. Concreet: niemand van u kan zich beperken om geneesheer van een orgaan of van een apparaat te zijn, maar moet zich belasten met de hele persoon en bovendien van de tussenpersoonlijke verhoudingen die bijdragen aan zijn welzijn.

Wat dit betreft brengt de aanwezigheid

van geleerden, klinici, artsen, geneeskundigen die uit alle delen van de wereld

komen, mij ertoe een ernstig en dringend probleem naar voren te brengen: dat van te voorzien in de bescherming, verdediging en bevordering van het menselijk leven door de filter van de verschillende culturen. In zover de mens beeld van God is, is hij de weerspiegeling van het oneindig aantal gezichten, welke de Schepper aanneemt in zijn schepselen; gezichten die getekend zijn door het milieu, de sociale omstandigheden, de traditie, in één woord door de cultuur. Het is wezenlijk, dat in de verschillende culturele samenhangen de schittering van deze weerspiegeling niet wordt verduisterd, noch de trekken van dit beeld worden geschonden. Het is de taak van iedere burger, maar vooral van hen die, zoals u, directe sociale verantwoordelijkheid dragen, zich in te spannen om eventuele vormen van ingrijpen op de mens, welke in strijd blijken met zijn waardigheid als schepsel van God, te onderkennen en doeltreffend te bestrijden.

Om dat te doen, is een individuele actie niet voldoende. Het vereist een gezamenlijk, overdacht, gepland, voortdurend en edelmoedig werk, en niet alleen in het kader van afzonderlijke landen, maar ook op internationale schaal. Een coördinatie op wereldniveau zou namelijk tot een betere verkondiging en een doeltreffender verdediging van uw geloof, uw cultuur en uw christelijke verplichting in staat kunnen stellen, bij het wetenschappelijk onderzoek en in uw beroep.

Ik voel, dat in uw congres een boodschap aanwezig is en die moet steeds uitdrukkelijker worden gemaakt door uw individueel en gezamenlijk handelen. Het is de oproep aan de sociale gemeenschap en haar verantwoordelijken dat de onmetelijke hulpbronnen die verbruikt worden in technologieën van de dood, worden omgevormd in ondersteuning en 'ontwikkeling van technologieën van het leven.

Door een mysterie dat zijn wortels heeft in de complexiteit en breekbaarheid van het menselijk hart, bedient de keuze voor het goede en voor het kwaad zich van gelijke werktuigen. Technologieën die voor het goede kunnen worden aangewend, kunnen eveneens een onmetelijk — kwaad bewerken, en de scheidsrechter over hun toepassing en hun gebruik is- alleen de mens.

Er zijn bovendien talrijke projecten op het gebied van het wetenschappelijk onderzoek, die sinds lang op een grotere steun wachten om vooruit te worden gebracht, en in plaats daarvan ter zijde worden geschoven bij gebrek aan fondsen. Laboratoria waarvan een woord van hoop wordt verwacht om de bijzondere ziekten te bestrijden, die in onze tijd zijn verspreid, lijken te kwijnen, ongetwijfeld niet bij gebrek aan geschoolde mensen, maar omdat de noodzakelijke financiën vergokt worden op renbanen van verwoesting, oorlog en dood.

Niet anders ligt het probleem ten aanzien van enkele andere zeer ernstige verschijnselen van onze tijd. Laat me vooral het probleem van de ondervoeding en onderontwikkeling benadrukken. Op de landkaart van het bestaan duiken vandaag uitgestrekte gebieden op en hele

volkeren die ellende en honger lijden. Terwijl rijke volkeren getroffen worden door stofwisselingsziekten vanwege overdadige voeding, maait de honger nog steeds zijn slachtoffers neer, vooral onder de zwaksten, de kinderen en de bejaarden.

Het is niet toegestaan te blijven zwijgen en traag te blijven tegenover dit drama, vooral wanneer de mogelijke oplossing ervan wordt gezien in een verstandig gebruik van de beschikbare hulpmiddelen. Moge uw stem zich verenigen met die van alle mensen van goede wil om de verantwoordelijken voor het algemeen belang een meer besliste inzet te vragen om prioriteit te geven aan de snelle en concrete oplossing van dit vreselijke en dramatische probleem.

Uw congres is een congres van katholieke artsen. Deze hoedanigheid van 'katholiek' verplicht u met woord en voorbeeld te getuigen van het geloof in een leven dat de aardse lotgevallen overstijgt en op een hoger en goddelijk plan wordt geplaatst.

Dit is niet van bijkomstig belang bij de uitoefening van uw beroep. De ervaring leert namelijk, dat de mens die behoefte heeft aan zowel preventieve als therapeutische bijstand, eisen te kennen geeft die boven de gangbare organische ziektekunde uitgaan. Van de arts verwacht hij niet alleen een evenredige zorg – een zorg die overigens vroeg of laat noodlottig zal eindigen omdat ze onvoldoende blijkt – maar ook de menselijke steun van een broeder, die hem een levensvisie weet mee te delen, waarin ook het mysterie van het lijden en de dood een zin vinden. En waar kan, tenzij in het geloof, dat rustgevend antwoord worden verkregen op de hoogste bestaansvragen? Vanuit dit gezichtspunt wordt uw aanwezigheid naast de zieke verbonden met die van allen, die priesters, religieuzen en leken – betrokken zijn bij de pastoraal van de zieken. Niet weinig aspecten van deze pastoraal vallen samen met de problemen en taken van dienst aan het leven, welke door de geneeskunde wordt verleend. Er is een noodzakelijke wisselwerking tussen de uitoefening van het medisch beroep en het pastoraal handelen, omdat het enige voorwerp van beide de mens is, gezien in zijn waardigheid als kind van God, als broeder die evenals wij hulp en troost nodig heeft. De terreinen van deze mogelijke een noodzakelijke wisselwerking zijn verscheiden; daarom stel ik er belang in uw aandacht te vestigen op het gebied van het gezin dat – vooral vandaag dikwijls beproefd wordt door grote narigheden en geroepen is zich te meten met het moeilijke probleem van een verantwoord ouderschap, dat beleefd wordt in respect voor de goddelijke wetten, die de overdracht van het leven regelen en tegelijk een waarachtige echtelijke liefde bevorderen.

Met de wens dus, dat onder u allen die op het terrein van de gezondheid werken, steeds meer de oprechte bereidheid groeit tot ontmoeting, gesprek, opbouwende samenwerking, wijs ik allen op Christus als het hoogste voorbeeld, die geneesheer van de geest was en dikwijls van het lichaam van allen die Hij ontmoette op de wegen van zijn aardse pelgrimstocht; Christus, vooral die de kelk van het lijden aanvaardde te

drinken tot de bodem. Door de menselijke omstandigheden aan te nemen en het leed tot de dood te ervaren, de dood op het kruis enige schuld, heeft Christus zich tegelijk tot beeld van ziekte en genezing, van nederlaag en heil gemaakt, opdat allen die op aarde en in elke tijd zich moeten meten met het lijden, in Hem een gegronde hoop zouden hebben.

Moge Christus in het mysterie van zijn lijden en verrijzenis daarom voor de ogen van uw geest staan, beoefenaars van de geneeskunde. Moge Hij u voortdurend onderrichten over de waardigheid van uw beroep en u in alle omstandigheden de houdingen én stappen ingeven, welke een gedragslijn die met het geloof samenhangt, wijst en vereist. De mensen van vandaag vragen niet alleen de bevestiging van beginselen, maar de bijdrage van tekens, van een gelovig getuigenis.

Moge de maagd, Onze Lieve Vrouw van de wijsheid, die overal wordt aangeropen als heil van de zieken, uw wegen geleiden en aan uw dienst aan het leven die eigenschappen van goedheid, begrip, beschikbaarheid en toewijding willen verlenen, die in haar de hoogste verwezenlijking hebben gevonden.

Met deze gevoelens verleen ik u en allen die u vertegenwoordigt, de apostolische zegen als bemiddeling van alle gewenste hemelse gunsten.

Overgenomen met toestemming van [RK Documenten.nl](http://RK-Documenten.nl)